

Yavuz, Mısır dönüşünde yolu üzerinde bulunan Şam'a uğrayıp kabrini yaptırdığı **Muhyiddîn-i Arabî Hazretleri**

'nin türbe ve câmiini merâsimle açtı. Türbedâr ise, keşfî bir sunûhât ile sessizce yanındakilere, Sultan Selîm Han'ın artık fazla yaşamayacağını ifâde etti.

Kazandığı büyük muzafferiyetlerle İstanbul'a doğru ilerleyen Yavuz'un ordusu, iki sene, bir ay ve yirmi gün süren bir Mısır seferinin yorgunluğu içindeydi. Bir ara geçtikleri bir bölgedeki susuzluk da bu yorgunluğa eklenince, büyük sıkıntılar yaşandı. Hattâ binekler bile telef olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

Yavuz Sultan Selîm Han, bu hâle gönülden muzdarip olarak secde-i Rahmân'a kapandı ve:

"İlâhî! Bana ve askerlerime kolaylık ver! Bizlere lutfunla muâmele eyleyip rahmetini gönder Allâhım!.." diye Cenâb-ı Hakk'a ilticâ kıldı.

Daha o anda gökyüzünü kuşatan rahmet bulutlarından seller gibi yağmur yağmaya başladı. Böylece büyük bir susuzluk ve onun verdiği zararlar, Cenâb-ı Allâh'ın lufu ile bertaraf edildi.

İlâhî nusret ve rahmete müstağrak Yavuz Sultan Selîm Han ve ordusu, Adana civarında da şiddetli bir yağmura tutuldular. Her yer çamur deryâsı olmuştu. O sırada Selîm Han, devrin meşhûr âlimlerinden **Kemâl Paşazâde** ile yanyana at üstünde sohbet ederek gidiyorlardı. Birden Kemâl Paşazâde'nin atı ürktü ve ürken atın ayağından sıçrayan çamur, Yavuz'un üstünü baştan başa boyadı.

Kemâl Paşazâde çok üzüldü. Rengi attı. Yavuz, O'na dönerek mütebessim bir çehre ile:

“–Ulemânın atının ayağından sıçrayıp bizi boyayan çamur, bizim için şereftir. Mübârektir. Bu çamurlu kaftanı, ben ölünce sandukamın üzerine kapatın!” buyurdu.

Bu hâdise, **Yavuz**'un âlim ve âriflere gösterdiği hürmet ve tâzimi ne güzel ifâde eder¹.

İstanbul'a dönüşte Üsküdar'a gündüz vâsıl olmuşlardı. Yavuz, İstanbul halkının, kendisine büyük bir tezâhürât yapacağını haber aldığından lalası Hasan Can'a:

“–Hava kararsın, herkes evlerine dönsün, sokaklar boşalsın, ben ondan sonra İstanbul'a gireyim. Fânîlerin alkışları, zafer takları ve iltifâtları bizi nefsimize mağrûr edip yere sermesin!..” dedi.

Müteâkıben, İstanbul'a gelen Mısır ulemâsı ile Osmanlı ulemâsı, Yavuz'un **“halîfe”** olmasını kararlaştırdılar. Daha sonra halîfe

III. Mütevekkil, Ayasofya Câmii

'nde minbere çıkarak Yavuz'un hilâfetini îlân etti. Hırkasını çıkararak Yavuz'a giydirdi. Bundan sonra Osmanlı pâdişâhlarına, sultanlık ünvânı ile berâber “halîfe” sıfatı da verildi.

Büyük cengâver Hünkâr, Osmanlı toprağını, bugünkü Türkiye'nin tam beş katı artırarak, 4.182.000 km²'ye çıkardı. Mısır ve Arabistan yarımadası Osmanlı hâkimiyetine geçti. Hind Okyanusu'na kadar inildi. Kuzey Afrika hâkimiyeti ile Osmanlı hudûdu Atlas Okyanusu'na dayandırıldı. Hicaz ve Ortadoğu ülkeleri Osmanlı hizmetine açıldı. Mübârek ve mukaddes emânetler, İstanbul'a getirilerek İstanbul, şeref ve izzet kazandı. Bunlar, Topkapı Sarayı'nda mahsûs bir hücreye konularak burada yirmi dört saat kesintisiz Kur'ân-ı Kerîm okunması için

kırk hâfız tâyin edildi. İlk Kur'ân-ı Kerîm'i okuyan da Yavuz'un kendisi oldu.

Şunu unutmamak gerekir ki, maddî ve zâhirî azamet ve ihtişâmın temel sâikı, mâneviyat âlemindeki sır ve hikmetlere riâyettir. Osmanlı İmparatorluğu'nun, hiçbir İslâm devletine nasîb olmayan altı yüz küsûr senelik ihtişâmı, asıl mâneviyata verdiği ehemmiyetten kaynaklanmıştır. Osman Gâzî'nin meşhûr bir rivâyete göre, misâfir kaldığı bir evde, odada Kur'ân-ı Kerîm bulunması sebebiyle geceleyin ayağını uzatıp yatmaması; Yavuz Sultan Selîm Han'ın mukaddes emânetleri böyle büyük bir tâzim ile İstanbul'a getirip, kırk hâfız tâyin ederek onların başında asırlarca sürecektir bir surette inkıtâsız (kesintisiz) olarak Kur'ân-ı Kerîm okutması, Osmanlı Devleti'nin dillere destan büyüklüğünün temel sâiklerindendir.

Allâh -celle celâlühû-, kendisine, peygamberlerine ve velîlerine hürmet ve tâzimde bulunanları âbâd eylemiş, onların dâhil oldukları topluma dâimâ rahmet indirmiştir.

Silsileler hâlinde gelen büyük zaferler ile mukaddes ve mübârek emânetlere nâil olmanın hazzı ve şükür hissi içinde olan cihangir Sultan Yavuz, **Pîrî Paşa** ile birgün sohbet ederlerken:

“–Allâh'ın izni ile büyük fütûhâtlarda bulunduk. Hâdimü'l-Haremeyni's-Şerîfeyn ünvânına kavuştuk. Allâh bize her zaman ve her mekânda zafer lutfetti. Hazînelerimiz lebâleb altın ile doldu. Şimdiden sonra bu devlet yıkılır mı?” diye sordu.

Pîrî Paşa şöyle cevap verdi:

“–Hakanım, bu hâl, bu rûh, bu azim ve bu teslîmiyetle bu devlet kolay kolay yıkılmaz! Lâkin torunlarınızın zamanında Rabbin ihsân ettiği mükâfâtların, ni'metlerin şükrü edâ edilmez, emânetlere sahip olunmaz ve hak tevzî edilmez ise, yıkılır. En çok şu üç şeyden endişe ederim:

1. Sadrâzamlık makâmı, liyâkatlere göre verilmez, menfaat karşılığı olarak câhil ve ahmakların eline geçerse;

2. Dünyâ malı, kalbleri işgâl eder, rüşvet kapısı açılır, her türlü mel'anet akçe ile gerçekleşir ve bu yüzden makamlar ehliyetsizlere verilirse;

3. Devlet adamları, hanımlarının te'sîri altında kalır, ve idârede onların da te'sîri olmaya başlarsa; bu devlet yavaş yavaş yıkılmaya yüz tutar."

Pîrî Paşa'nın bu sözleri üzerine celâdetli Pâdişâh, bir müddet sükûttan sonra:

"Rabbim bizleri böyle bir âkıbete dûçâr olmaktan korusun!.." diye duâ etti.

Sanki Pîrî Paşa, bu ifâdeleri ile bir târîh felsefesinin değerlendirmesini yapıyor ve istikbâlde meydana gelecek hallerin işâretlerini veriyordu. Âdetâ, gerileme devrinin fârik sebeplerini îzâh ediyor ve gelecekte haber veriyordu.